

[Palle Simonsen]

synes jeg er en meget klar analyse, og den analyse kan vi tilslutte os. Men det altdominerende problem er jo, at regeringen og socialdemokratiet ikke vil se i øjnene, hvilke midler der skal til for at øge denne produktion og i første række produktionen til eksport. Der bliver sagt mange pæne ting i debatterne, men vi mangler at se de reelle midler, som skal løse problemerne.

Der var også i hr. Camres tale i dag momentvis meget interessante ting, som vi kunne tilslutte os, og som kunne være udtryk for, at nu ville man gøre noget ved det, men det er, som om tilliden kan være på et meget lille sted. Hr. Camre citerede socialministerens interessante artikel. Socialministeren har fremsat mange interessante udtalelser gennem de senere måneder, også på et møde på Askov, hvor der momentvis var ting, som kunne få én til at sige: nu er der måske optræk til en ny stil. Men inderst inde tror vi alligevel ikke på, at socialdemokratiet vil bryde med de principper, som man har anlagt i årevis, og som først og fremmest har manifesteret sig i en alt for voldsom offentlig sektor.

Statsministeren sagde, da han præsenterede helhedsløsningen – det, der nu er blevet til den halve løsning – at hvis vi ikke ville se de økonomiske realiteter i øjnene, så kunne vi bringe os i den situation, at løsningen af betalingsbalanceproblemet skulle prioriteres over beskæftigelsen, vi havde ikke noget valg. Ja men er det ikke allerede den situation, vi i dette øjeblik står i? At forbedre betalingsbalancen forudsætter i første række et mindre forbrug og en større produktion med sigte på eksport. Men hver gang der er tale om en forbrugsbegrænsning, er det den enkelte borger, som skal indskrænke sit forbrug. Det er meget sjældent og i meget beskedent omfang den offentlige sektor med det kolossalt ekspanderende forbrug, der dér er tale om.

Den tidligere overvismand, professor Anders Ølgaard, har mange gange, også her for nylig, slået fast, at efter hans opfattelse er hovedproblemet i dansk økonomi den alt for stærke ekspansion i den offentlige sektor.

Vi har også fra Amsrådsforeningen og fra Kommunernes Landsforening på det seneste fået bunker af ideer, som giver udtryk for, at der kan spares i budgetterne også i amter og

kommuner. Her er der ideer, som lokalpolitikkerne har fået på grundlag af de erfaringer, de har ved administration af de love, folketinget har vedtaget.

Når man ser på prognoserne for personaleudviklingen, må man nok sige, at de er beskæmmende. Hr. Bertel Haarder var inde på dem for et øjeblik siden. Når vi må forvente, at der bliver tale om en personalestigning i den offentlige sektor som helhed på et godt stykke over 30.000 og måske nærmere 40.000 i 1979, når det for nylig er blevet udtalt, at der blot i kommunerne vil blive tale om en stigning på 23.000 i 1980, så ser vi, hvordan tingene accelererer. Det går simpelt hen ikke. Jeg vil derfor gerne spørge finansministeren: hvad vil finansministeren egentlig gøre over for kommunerne i denne sag? Der er nok lagt nogle budgettrammer, men det er også klart fremgået af udtalelser, bl. a. af formanden for Kommunernes Landsforening, at for at holde sig inden for rammen holder man i første række igen med investeringerne. Det er vel derfor, der er optræk til, at der bliver ansat 23.000 flere i den kommunale sektor i 1980. Hvordan vil ministeren få styr på disse ting og forhindre, at denne personalevækst fortsætter?

Hr. Camre gav ligesom indtryk af i sin tale, at regeringen allerede havde søgt en kraftig opbremsning i de offentlige udgifter, vel underforstået i de statslige, men vi kan jo ikke se på de statslige udgifter alene, for naturligvis er det ikke dem, der ekspanderer stærkest, det er i kommunerne. Det må vurderes som en helhed. Når det ekspanderer i kommunerne, er det i første række på grundlag af de mange love, som et flertal her i folketinget har gennemført gennem de senere år, love med et meget højt ambitionsniveau. Det er jo udviklingen i den sociale sektor, i undervisningssektoren, i sundhedssektoren, som bevirker, at vi får disse stærkt stigende personaletal.

Men det gælder også på mindre områder, f. eks. gennemførelsen af arbejdsmiljøloven med 11 timers reglen. Hvad er det egentlig for en hysterisk situation, vi har bragt os i, at vi laver 11 timers regler for de mennesker, der er beskæftiget i den offentlige sektor? Det var oprindeligt noget, der med god ret blev lavet f. eks. for langturschauffører og andre, for hvem der kunne være behov for, at der var en 11 timers regel. Men det er der